

Mă tem că ceru-i o fereastră oarbă

Ioan Silvan

Mă tem că ceru-i o fereastră oarbă

Nu mă vedeți, că n-aveți cum,
respir cu voi prin încăpere,
că am murit, e o părere,
cenușa timpului oricum,
mă pune-n urnele de scrum cu înviere.

Că nu mănânc cu voi la masă
nu-i cine știe ce păcat,
în existența mea am mâncat
și am făcut curat prin casă,
atât că... praful iar se lasă, invocat.

Ori, trupul meu, drept moștenire,
nu are rost să vi-l ofer,
iluzii dizolvate-n cer
găsiți cu sutele-n simțire,
de aceea, eu, mai slab de fire,
vă las impresia că pier.